

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เสียงความจริงคือเสียงธรรม

ก่อนจึงหัน

พระ ๔๒ ที่ไม่ได้มาฉันเยอะนะ อยู่ข้างใน ท่านไม่ฉันท่านก็ไม่ออกมา องค์ใดที่ไม่ฉันเราให้เป็นสิทธิพิเศษสำหรับท่านจะปฏิบัติต่อตัวเองทางด้านความเพียร คือจิตตภาวนา ถ้าฉันอยู่ก็ได้มาร่วมกันทำข้อวัตรปฏิบัติรวมกัน เป็นความพร้อมเพรียงกัน ถ้าองค์ไหนไม่ฉันก็แยกตัวออกแล้วไม่ยุ่งกับใคร ชำระซักฟอกจิตใจตลอดเลย สำหรับพระวัดนี้ไม่เคยมีพระมาฉันครบองค์ตั้งแต่สร้างวัดมา ขาดตลอดเวลา พอองค์นี้มาฉัน เอาองค์นั้นหายองค์นี้หายไปเรื่อยๆ อย่างนั้น

การตะเกียกตะกายอยากเป็นคนดีมีความสุขความเจริญ ต้องได้ฝึกฝนอบรม ตะเกียกตะกาย หนักบ้างเบาบ้าง บางทีหนัก เอา ถึงขั้นจะตาย เอา อย่างนั้นก็มิ เพื่อความดีงามสำหรับตน แบบสุขเอาเผากินๆ ใช้ไม่ได้นะ พวกเรานี่พวกสุขเอาเผากิน ไม่มีหลักมีเกณฑ์ในการทำมาหาเลี้ยงชีพ การเสาะแสวงหารายได้รายมี การเก็บการรักษา ไม่ค่อยมี มีแต่เลื่อนลอยๆ หากินแบบเลื่อนลอย ได้มาก็เลื่อนลอย เวลาได้มาแล้วเลื่อนลอย การเก็บรักษาจะมีที่ไหน มันก็ต้องเลื่อนลอยเหมือนกันหมด ถ้าเป็นธรรมแล้วมีหลักมีเกณฑ์ ได้มามากน้อยจะแยกสันปันส่วนไปทางไหนๆ ต้องพิจารณาให้เรียบร้อย เรียกว่าผู้ครองชีพด้วยความมีหลักมีเกณฑ์ อยู่ไปกินไปแบบสุขเอาเผากินๆ ใช้ไม่ได้นะ

มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องยืนยัน เพื่อความสุขความเจริญและความแน่นอนหนาแน่นคงแก่โลก ถ้ามอบให้กิเลสแล้วแหลกไปหมด ไม่มีใครได้ใครมี ไม่มีใครดีใครเด่น ความสุขความเจริญไม่มี ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกๆ ถ้ามีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนสบายๆ จึงต้องเสาะแสวงหาธรรม อดทนละดี ต้องใช้ความอดความทน เก็บความรู้สึกรู้ใจให้ดี อย่าให้มันออกแปลบปลาบๆ ปากนี้เร็ววันนะ เก็บความรู้สึกรู้ใจไว้ ใคร่ครวญพิจารณาเรียบร้อยแล้ว คำไหนจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือแก่ผู้ใดก็ตามให้นำคำนั้นออกไป ถ้าไม่เกิดประโยชน์และยังจะเกิดโทษด้วยแล้วเก็บเงียบเลย นั้นเรียกว่าคัดเลือกกิจการการ แสดงออกของตัวเองแต่ละคนๆ

อย่างพระที่อยู่ด้วยกัน มีหัวใจด้วยกัน มีกิเลสด้วยกัน เวลามายู่ด้วยกันแล้วเอาธรรมดีเข้าไปเลย ฟังเสียงธรรมเท่านั้น กิเลสไม่ให้มีอำนาจ เอาธรรมบีบบังคับก็สวยงามออกมา มีความสวยงามออกมาสงบร่มเย็น นี่มาจากชาติชั้นวรรณะไหนเต็มอยู่ นี่ มีหลักศาสนธรรมที่เป็นความถูกต้องและเลิศเลอครบไว้แล้ว ก็ดีงามไปตามชั้นภูมิ

ของคนที่ปฏิบัติได้ ถ้าไม่ปฏิบัติเลยปล่อยให้ตัวเองมันก็มีแต่ชื่อละ นายดี นายมี นางสวรรค์เต็มอยู่ในเรือนจำเยอะนะ มันดีแต่ชื่อ สมัยปัจจุบันนี่คนเป็นบ้าชื่อเสียง เรือดหัวเราะไม่ได้ถ้าจะหัวเราะ แต่อดเอาไม่หัวเราะเพราะมันน่าสลดสังเวช

ตั้งชื่อตั้งนามนี้ พอถาม นี่ชื่อว่ายังงี้ ให้เตรียมตัวไปฟังบนจรวดดาวเทียมนะ นี่ชื่อว่ายังงี้ มันจะไปตอบปากจรวดดาวเทียม แต่ตัวของคนอยู่ในก้นนรก เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่สนใจปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดียิ่งกว่าชื่อกว่านาม ชื่อนามนี้ตั้งหยดย้อยไปเลยอู๊ อู๊ สมัยบ้าจริง ๆ ลมปากลมแล้งเสกสรรปั้นยกกันมา ความดีไม่สนใจที่จะปฏิบัติเพื่อตัวเอง เสียตรงนี้นะ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ปฏิบัติเพื่อตัวเอง ไม่ได้ประกาศบ้าง ๆ แบบลม ๆ แล้ง ๆ มีตนมีตัวมีเนื้อ มีหนังมีหลักมีเกณฑ์การปฏิบัติตัวเอง

นี่ก็ประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับวัดนี้มากมายกายกองในวันหนึ่ง ๆ ควรจะได้คิดธรรมไปใช้ในบ้านในเรือนของตน จะมีอยู่ครบนี้หมด ความรู้จักประมาณในการเป็นอยู่ ปรุบายการใช้สอยทุกอย่าง มีอยู่ในวัดนี้หมด เอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจได้ ถ้าไม่สนใจแล้วไปไหนมันก็ไม่ดีแหละ ไปที่ไหนก็ไม่ดี เอาละให้พร

ก่อนฉันหลวงปู่ฉันท่านเคยเล่าให้ฟัง ตั้งแต่ท่านเป็นเณร ก่อนจะฉันเอาปั้นข้าวนี้ไปให้เณรที่เรียน ปฏิสังขยา โยฯ จบแล้วเป่าเสกให้ แล้วส่งต่อไปเรื่อย ๆ ท่านพูดเองนะ ท่านพูดท่านไม่ได้หัวเราะ แต่เราผู้ฟังอกจะแตกจวนจะระเบิด จะหัวเราะก็ไม่ได้อีกแหละ ท่านว่าต้องให้เณรหัวหน้าที่รู้ ปฏิสังขยา เป่าให้ องค์ไหนที่ไม่ได้ก็ต้องให้เณรนั้นเป่าให้เสร็จก่อนจึงค่อยฉัน ก็นำฟังอยู่นะ ต้องมี ปฏิสังขยา ก่อน พอมี ปฏิสังขยา แล้วค่อยฉัน องค์ไหนไม่ได้ ปฏิสังขยา ก็เป่าให้กัน ยื่นคำข้าวให้กัน นี่ท่านพูดนะ ตั้งแต่สมัยท่านเป็นเณร สมัยโบราณให้เป่าให้ ปฏิสังขยา แล้วเป่าและยื่นคำข้าวให้ ขบขันดีนะ

นี่แบบมี ปฏิสังขยา โยนิโส ปิณฑปาต ปฏิเสวามี พิจารณาอาหารการบริโภคเพื่ออะไร ๆ มีเหตุมีผลเสร็จ ท่านสอนไว้ เพราะฉะนั้นจึงเอามาใช้ตามกำลังของคนสมัยนั้นไม่ได้ ปฏิสังขยา ก็ให้คนอื่นเสกเป่าให้ คนไม่มี ปฏิสังขยา ก็ขบขันอีกอันหนึ่งเหมือนกันพวกนี้พวกมี ปฏิสังขยา พวกเณรเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้ ปฏิสังขยา โยนิโส ปิณฑปาต ก็มีเณรใหญ่เสกคาถาให้ เอาปั้นข้าวยื่นให้กันเสกให้กัน นี่พ่อแม่ครูจารย์มันท่านเล่า เรากลั่นหัวเราะจะตาย ท่านเล่าสบายโอ้เรามันจะตาย ยื่นคำข้าวให้องค์นั้น ๆ เสกเป่าไปเรื่อย ๆ นี่คนมีคาถา

พระเณรมีคาถาน่าดูนะ กับคนไม่มีคาถา สุกเอาเผากิน สุกไม่สุกก็ตาม อย่างเผ่าตันไปหาขิงเนื้อ วันนั้นไม่ได้อะไรเลยจนตะวันจะเที่ยงถึงกลับมาถึงทับ ถึงทับแล้วจะตายมันหิวข้าว ทั้งหุงข้าวทั้งได้เห็ดโคนมากก็เผาเห็ดโคน แล้วใส่ปาก มันจะตายมันหิวข้าว เห็ดโคนมันลวกปาก จะคายออกก็เสียดาย ได้แต่ร้องฮือ ๆ ๆ นี่ไม่มี ปฏิสังขยา คน

ไม่มี ปฏิสงขา เห็ดโคนมันร้อน มันหิวข้าวจะตาย พอเอาเห็ดโคนใส่ปากมันร้อนมันเผา ปากละชิ ก็ร้องฮ่อๆ ขบขันดี หัวเราะมันเป็นยังไง อย่างนี้ละคนแก่ มันไม่ได้หายง่าย ๆ นะมันเรื้อรัง ธรรมดาหัวดีมีปัญหาอะไร อันนี้เป็นปัญหาใหญ่มันไม่หายง่าย ๆ ยังไอยังจามอยู่เมื่อคืนนี้ก็ดี อันนี้ไม่มี ปฏิสงขา เสกเป่าให้มันหายหัวอันนี้ เลยยอมจามยอมไอไปเพราะเราไม่มี ปฏิสงขา

หลังจั้งหัน

โรงพยาบาลโขงหลงเขาขอเครื่องมุงอะไรๆ ตกกลงให้เขาแล้ว กำลังมุง ไปถามเมื่อวานว่าจวนเสร็จแล้ว เครื่องมุงโรงพยาบาลโขงหลง เอาของไปส่งให้ด้วย แล้วก็ไปดูเครื่องมุงเขาด้วย (มูลนิธิช่วยเหลือชนบทที่จังหวัดเชียงใหม่ ที่หลวงตามेतตาส่งสิ่งของต่างๆ ไปช่วยเหลือชาวชนบทในเขตเชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน เขาได้รับเรียบร้อยแล้วและมีหนังสือขอบพระคุณมา พร้อมทั้งจะนำสิ่งของไปบริจาคให้คนทุกซ์คนจนตามสถานที่ต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นต่อไปครับ)

ไปโรงพยาบาลแทบทุกวัน เว้นวันเสาร์วันอาทิตย์เท่านั้น ไปโรงพยาบาลต่างๆ จันทรถึงศุกร์ไปโรงนั้นๆ ตลอด ไปโรงนั้นถามเรื่องนั้น ไปโรงนี้ถามเรื่องนี้ ไม่ใช่ไปส่งของให้แล้วมานะ มันมีเรื่องที่จะต้องติดตามกันเรื่อย ๆ อย่างเมื่อวานนี้ติดตามถึงเรื่องเครื่องมุงเขา จวนจะเสร็จแล้ว โรงพยาบาลโขงหลงทางเข้าวัดถ้าพระภู่ว อันนี้เราก็เคยช่วยมานานแล้ว ไปไหนโรงพยาบาลไหนที่เราผ่านไปแล้วไม่ได้ช่วยนี้แทบไม่มีนะ โรงนี้ช่วยนั้น โรงนั้นช่วยนั้นๆ ตลอดเลย อย่างเมื่อวานไปโขงหลงก็ช่วยหลังคา ไปช่วยก่อนหน้านั้นก็มี อันนี้เขาขอหลังคาเราก็ให้หมดเลย

ที่เราติดเรียดินนี้เราไม่ได้เอาอะไรนะ ที่ติดดินนี้เพื่อโลกช่วยโลกทั้งนั้น เราไม่เอาอะไรเลย ได้รับมามากน้อยๆ เฉลี่ยไปหมดๆ เลยเราไม่เอา ทางด้านธรรมเราก็พอด้านวัตถุทุกอย่างเราก็พอ กับโลกที่บกพร่องตลอดมาเราช่วย ไปที่ไหนจนพวกในสี่แยกต่างๆ เขาจำรถเราได้หมด จำได้จริงๆ เพราะผ่านแล้วผ่านเล่า ไปที่ไรไฟเขียวไฟแดงดอกไม้พวงละสามร้อยบาทๆ ให้ เขาขายดอกไม้พวกหนึ่งสิบบาท แต่เราให้รายหนึ่งสามร้อยๆ ดอกไม้ไม่เอา ไปยื่นให้ๆ ไปเรื่อยเลย อย่างนี้ละเขาจำได้หมดนั้นแหละ เราไปไหนเขาจำได้หมด นี้ละอำนาจเมตตาดธรรม เขาจำได้หมด ไปที่ไหนมีแต่เมตตาทว่านไปหมด ถ้าพอแล้วเป็นอย่างละ ถ้าไม่พออะไรมาก็จมไปๆ ไม่พอ ถ้าพอแล้วอะไรมา มันล้นเหลือๆ ไป นี้พอ พุดซัดๆ อย่างนี้

เสียงธรรมไม่ใช่เสียงโกหกมดเท็จ ไม่ใช่เสียงโมโหฮวด เสียงความจริงคือเสียงธรรม เวลาหาอาหารธรรมเราก็หาแทบเป็นแทบตาย ตั้งแต่เริ่มบวชมา บวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ นั้นละวันเข้าโบสถ์บวชที่วัดโยธานิมิตร มาถึงปีนี้ก็ได้ ๗๓ ปีเต็ม

แล้ว วันที่ ๑๒ พฤษภาคม นี้ก็เลย ๑๒ พฤษภาคม มาแล้ว ได้ ๗๓ ปีเต็ม นี่ละเสาะแสวงหาความดีงามทั้งหลาย อ่านหนังสือไปแปลกๆ อยู่นะ อ่านไปสะดุดเรื่อยๆ เหมือนว่ากระตุกเจ้าของที่เคยทำความผิดมาแล้วในธรรมะข้อนั้นๆ อธิบายไปบอกไปๆ เราผิดมาแล้วๆ พยายามแก้เรื่อยๆ เอ๊ะ นี่เราก็ตัดมาแล้ว พยายามแก้เรื่อยๆ วยันนั้นอยากไปสวรรค์ พุดตามความสัตย์ความจริง เวลาบวชจะไม่ให้ได้ต้องดีเจ้าของได้เลย ลิกขาบทวินัยให้สมบูรณ์แบบ เวลาตายแล้วจะได้ไปสวรรค์

ความคิดก่อนบวชจนกระทั่งถึงบวช ตายแล้วจะได้ไปสวรรค์ ที่นี้พอบวชเข้าไปแล้วอ่านหนังสือ สวรรค์ จากนั้น พรหมโลก นิพพาน จิตเลยตี๋มไปเรื่อยๆ สวรรค์มีอายุเท่านั้นๆ ชั้นนั้นๆ พรหมโลกชั้นนั้นๆ ถึงนิพพานเลิศเลย ที่นี้มันเลยบึงถึงนิพพาน สวรรค์ไม่อยากไปนะ สวรรค์ก็ไม่อยากไป พรหมโลกไม่อยากไป ดิ่งถึงนิพพาน นี่เวลาเรียนจวนจะจบแล้ว มุ่งแต่นิพพาน ใครจะมารับภาระความสงสัยในมรรคผลนิพพานให้เรา เห็นมีแต่หลวงปู่่มั่นองค์เดียว จิตใจมันพุ่งๆ ใส่หลวงปู่่มั่น กำลังเรียนหนังสืออยู่ ท่านพุดถึงเรื่องนิพพานๆ ในหนังสือ ก็ศาสตาคณะเอกละสอนไว้ แต่มันก็ไม่ลงใจ มันอยากเอาสดๆ ร้อนๆ ปัจจุบัน หาสดๆ ร้อนๆ คือใคร ก็เล็งเห็นแต่หลวงปู่่มั่น

พอหยุดจากเรียนแล้วออกเลยนะ โอ๊ย ลำบากแต่ก็ผ่านได้ คือผู้ใหญ่ ไปอยู่ที่ไหนๆ พุดเราก็สาธุ เราไม่ได้พุดโอ้อวดนะ มันจะมีวาสนาอยู่บ้างพอประมาณ ไปอยู่กับผู้ใหญ่ที่ไหนๆ ท่านรักเมตตาทั้งนั้น ไปอยู่กับองค์ใด ๆ เฉพาะสุดท้ายนี้ก็คือสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดพระศรีมหาธาตุ วันนั้นเป็นวันเผาศพหลวงปู่่มั่นเรา พอเผาศพเรียบร้อยแล้ว จะเอาเราไปกรุงเทพด้วย ไม่มีปีมีขลุ่ยจะลากไปเลยนี่ ถือว่าเป็นลูกศิษย์ก้นกุฎิอยู่ในนั้นแล้ว จะเอาไปเลย เออ จะทำไง พอดีก็มีท่านเจ้าคุณศรีวรคุณ น้องชายของท่านเจ้าคุณอุบาลี โอ้ เราไม่ลืมนบุญของท่าน ท่านละช่วย

คือท่านทั้งสององค์นี้ท่านเป็นเพื่อนกันสนิทกัน ท่านจะว่าอะไรกันท่านก็ว่าได้ เราก็นั่งหมอบ จะเอามาหาบไปกรุงเทพ จะเอาให้ได้ เพราะติดตามเราตลอดมาจะเอาเราไปกรุงเทพ เราก็ไม่ไป หลบนั้นหลีกนี้ พอมาถึงที่จันทรถอก เผาศพหลวงปู่่มั่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เลยไม่มีสองมีสามนะ จะเอาไปทำเดี่ยว โอ้ เราก็ไม่ทราบจะทำยังไง แล้วเวลานั้นพุดให้มันชัดเจนเลย เวลานั้นจิตมันหมุนตัวๆ แล้ว มันอยู่กับใครไม่ได้แล้ว เดือน ๓ พอเดือน ๖ มันก็พังกันที่บนหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ใช้ไหมละ เดือน ๓ กำลังหมุนตัวๆ อยู่กับใครไม่ได้เลย

คิดดูเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่นมาอยู่ได้ ๔ คีน มาอยู่ในงานเผาศพ คลุกคลีตีโมงอยู่ในงานเผาศพ นอกนั้นเราไม่เข้ามา คืออันนี้หมุนอยู่ตลอด แล้วอันนี้เลิศเลอยิ่งกว่าธรรมานุธรรมปฏิบัติ คือการปฏิบัติบูชาธรรม บูชาท่านด้วยการปฏิบัติเลิศเลอยิ่งกว่า

การชวนขายภายนอก เรียกว่าอามิส เช่น ชวนขายเพื่อท่านอะไร ๆ เกี่ยวกับด้านวัตถุ เราก็เลยยกอันนี้พร้อมกับความพอใจของเรามันหนักแน่นพอแล้ว เอาอันนี้ละบูชาท่าน อยู่ในเขา ไปอยู่องค์เดียวในเขา บางครั้งก็ไปทางกาฬสินธุ์ อยู่องค์เดียว ถึงเวลาที่จะกราบเยี่ยมท่านทางด้านวัตถุ สรีระของท่านก็มา มากราบปึบ ๆ กลับเลยไม่ให้ใครรู้ใครเห็น พระจะติดตาม เพราะจิตของเรามันหมุ่นอยู่ตลอดเวลา

นี่ละจิตเวลามันจะออกท่านทั้งหลายจำเอา ถึงขั้นมันจะออกยังไงก็อยู่ไม่ได้เลย หมุ่นตัว ๆ บางคืนไม่ได้หลับเลย มันหากเป็นของมันหมุ่น เหมือนวานิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ จับผิดจับถูก ๆ แล้วอะไรจะไปหนักยิ่งกว่านิพพานอยู่ชั่วเอื้อม มันก็หมุ่นใหญ่เลย นั่นละพอเผาศพแล้วท่านจะเอาไปกรุงเทพฯ สมเด็จพระสังฆราช วัดพระศรีมหาธาตุ เอาแบบไม่มีข้อแม้เลย ถือว่าเราเป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิของท่านมานานมานานแล้ว ท่านจะลากไปเลย เราก็ อู๊ย จะทำยังไง แต่ยังไงก็ไปไม่ได้ หากจะหาอุบายออกด้วยวิธีที่สวยงาม เคารพไม่ให้เสีย จะพยายาม

ก็พอดีกับท่านเจ้าคุณศรีวรคุณ ท่านเป็นเพื่อนกัน ท่านนั่งอยู่ด้วยกัน คอยกันไป คอยกันมา มีแต่จะเอาไปทำเดี่ยว ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านก็ทราบที่เราออกปฏิบัติมานานเท่าไรแล้ว ท่านคงจะรำคาญหรือสงสารเราทำ มีแต่จะเอาไปทำเดี่ยว ใจเรามันจะทำยังไง เพราะจิตเวลานั้นมันหมุ่นธรรมจักร มันจะไปได้อย่างไร จะกลับไปอยู่อย่างนั้นได้ยังไง บทเวลาท่านจะขึ้นก็ไม่ยากนะ เพราะท่านเป็นเพื่อนกัน ก็จะเอาเขาไปไหนอีกว่าจั้นนะ เขาอยู่กับเรมานานแล้ว เขาจะออกไปที่ไหนก็ให้เขาออกไปบ้างซี ก็รู้แล้วว่าเราเคยอยู่กับสมเด็จพระสังฆราช เขาจะไปทางไหนก็ไปบ้าง อายุพรรษาก็เฒ่าแก่ ถ้าเป็นคนก็เรียกว่าเป็นพ่อตาแม่ยายได้แล้ว ไม่ใช่เป็นลูกเขยใหม่ จะเอาเขาไปไว้เป็นลูกเขยใหม่ยังไง พรรษาก็แก่แล้ว

เราอยากให้ท่านถามพรรษา สักเดียวท่านก็ถาม ท่านมหาพรรษาเท่าไร เราก็ตอบทันทีเลยว่า ๑๖ พรรษา โนนนะ เป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้ว จะเอาไปเป็นลูกเขยใหม่ได้ยังไง เราอยากจะทำ ๓๐ พรรษานู่นนะ มันอยากหาทางออก เลยรอดไป นั่นละตอนที่หมุ่นนี้กลับไม่ได้นะ ให้ดูเอานั่นจิตเวลามันหมุ่น หมุ่นเพื่อจะ เพราะนิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ เลย ให้มันเป็นโนใจเถอะนะ ใครก็ตามเป็นโนใจ โลกธาตุสามโลกธาตุไม่มีอะไรมีน้ำหนักร้อยกว่าธรรม ไม่มีอะไรมีน้ำหนักร้อยกว่าพระพุทธเจ้า จับติด ๆ จับติดเลย ไม่มีแยกกันเลย ๆ เป็นกับตายอยู่กับธรรมอยู่กับพระพุทธเจ้าอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นไม่มีความหมาย นี่ละเวลามันถึงขั้นมันจะออกเป็นอย่างนั้นนะ

ท่านช่วยได้ ท่านก็เลยสงบนะ พอว่า ๑๖ พรรษา โนนนะเป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้ว จะให้เป็นลูกเขยใหม่อยู่ยังไง ทางนั้นก็เลยสงบลง เป็นอันว่าหยุด เพราะท่านพูดนี้ก็ถาม

เราเสียด้วย เราไม่อยากตอบ ๑๖ พรรษา เราอยากจะตอบว่า ๓๐ พรรษานู่นนะ จะว่า
 ั้น เพื่อหาทางออก นู่นนะเห็นไหมล่ะ เป็นอุปชฌาย์ก็ได้แล้ว จะไปเป็นลูกเขยใหม่อยู่
 ยังไง ท่านพูดกัน เราก็ฟัง สุดท้ายท่านก็ปล่อย นั่นละถึงได้ออกสะดวก ตอนที่ยึดมั่น
 หมุนหมุนจริงๆ นะ เอาเถอะนะสามโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมีความหมาย ถ้าลงธรรมกับใจ
 หมุนใส่กันแล้วนี้ไม่มีอะไรเอาออกได้ สามโลกธาตุนี้ไม่มีมีความหมาย ลงธรรมกับจิตได้
 เข้าถึงกันแล้วนี้ไม่มีมีความหมาย มีอันเดียวเท่านั้น ฟุ้งๆ ะเลย ให้ฟังเสียท่านทั้งหลาย
 ฟังธรรม ธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นอย่างนั้นละ

ถ้าลงได้ธรรมเข้าถึงใจแล้วอยู่ไม่ได้บอกั้น คิดดูอย่างพระยสกุลบุตรเป็นไง
 สมบัติเงินทองข้าวของกองสักรั้วไร มีลูกชายคนเดียว พ่อแม่จะเอากองเงินกองทองมา
 มอบให้หมด ก็ลูกชายคนเดียว ไม่เอาๆ วุ่นวาย ยุ่งเหยิงวุ่นวายไม่เอา ออกทำเดี่ยวๆ
 ไปหาพระพุทธรเจ้ากำลังเสด็จจงกรมอยู่ มานี้ๆ มานี้ไม่ยุ่งไม่วุ่นวาย ท่านเทศน์สอน
 สำเร็จผิงเลย ก็มันสุขมันแก่พอแล้ว ถึงจะไม่บ่มมันก็จะสุกหลุดข้ามันจากต้นแล้ว
 พระยสกุลบุตร อันนี้ก็คล้ายคลึงกัน ถึงขั้นจะไปแล้วมันอยู่ไม่ได้นะ เอาอะไรมาไว้ก็ไม่
 อยู่ หมุนตัวๆ ะเลย คิดดูซิในงานศพพ่อแม่ครูจารย์มัน มาอยู่ได้ ๔ วัน

ถ้าพูดถึงเรื่องส่วนสรีระกาย คนเคารพนับถือนิยมกันขนาดไหนครูบาอาจารย์
 ขนาดนั้น ไ้เราเป็นลูกศิษย์ติดแนบอยู่กับท่านตั้งแต่วันไปอยู่กับท่าน จนกระทั่งท่าน
 มรณภาพถึงวันเผาศพนั้น ไปอยู่กับท่านเพียง ๔ วันมันเป็นไปได้หรือ นี่เพราะอะไร
 เพราะจิตนี้มันหมุนตลอด เอาจิตนี้ละเป็นธรรมบูชาท่าน ปฏิบัติบูชาแทนามิสบูชา คือ
 ขวนขวายวิ่งเต้นอย่างนี้เพื่อท่าน เพื่อศพของท่าน ไม่เอา ให้หมู่เพื่อนจัด ใครจัดก็ได้
 เราไปทำของเราเอง เอาปฏิบัติบูชาอย่างนี้ เข้าไปกราบมับๆ เปิดเลยๆ นั่นละถึงขั้นมัน
 อยู่ไม่ได้อยู่ไม่ได้นะ ธรรมนี้เป็นอย่างนั้น

ฟังเสียธรรมพระพุทธรเจ้า สดๆ ร้อนๆ ขอให้มันเข้าหัวใจใดเถอะนะ โลกกิเลส
 ตัณหาตายกองกันนี้พังทลายๆ ะเลย ขอให้ธรรมได้เข้าถึงใจเถอะ อำนาจของกิเลส
 ตัณหา มันจะหนาแน่นมากก็กัปกัปกัปกัตามธรรมพังได้ทั้งนั้น ไม่มีเหลือเลยเมื่อกำลังของ
 ใจกับธรรมเข้าถึงกันแล้ว โลกธาตุนี้ตายกองกันมากก็กัปกัปกัพังหมดเลย อำนาจของ
 ธรรม จึงว่าโลกุตรธรรม ธรรมเหนือโลกละชิ นี่ละให้พากันฟังเสียนะ การปฏิบัติธรรม
 ขั้นที่หมุนตัวๆ สมเด็จท่านก็จะเอาไปวัดพระศรีมหาธาตุ เราก็จะตายละ เอ้ ทำไง ก็
 พอดีท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านช่วยเลยรอดตัวได้ จากนั้นก็ฟุ้งเลย

เดือน ๓ เผาศพเสร็จ ไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ก็พอดีครบ ๑๐๐ วันของท่าน เขาก็
 นิมนต์ลงมาอีก เอ้า มันยังง้ออีกนา เราเคารพท่านเราก็ต้องลงมา ลงมาแล้วบิณฑบาตไป
 ้ไปทางอำเภอบ้านฝื่อ ศรีเชียงใหม่ ไปคนเดียวเท่านั้นละ ไปจนกระทั่งเดือน ๖

กลับมา กลับมาก็ขึ้นตอย นั้นละไปพัดกันขาดสะบั้นลงไปตรงนั้น เดือน ๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั้นละขาดสะบั้นลงไปปัญหา ตั้งแต่นั้นมาจึงหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง สมมุติไม่มีเลยในหัวใจ อยู่กับสมมุติทั้งหลายนี้มันยุ่งนะ เราอยู่คนเดียวโลกนี้มันว่างหมด เหมือนไม่มี สุธัญโต โลก อเวกขสุสุ โลกเป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า มันว่างอยู่ที่หัวใจ หัวใจไม่มีอะไรเข้ามาผ่าน ขึ้นชื่อว่าสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีผ่าน เหลือแต่วิมุตติธรรมความว่างเปล่า สุธัญโต โลก อยู่ไหน อยู่ได้หมด สบาย นั้นละธรรมแท้ไม่ยุ่งกับอะไร

ธรรมแท้มีอันเดียว มีสองเข้าไปมันเหมือนก้างขวางคอ เหมือนผงเข้าตา มีอันเดียวเท่านั้นพอ อยู่สบาย พุดนี้ถอดออกมาจากหัวใจมาพุดนะ ไม่ได้มาพุดเฉยๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พุดมานี้พุดออกมาจากหัวใจๆ เราปฏิบัติแทบเป็นแทบตาย แทบจะสลบไสลบางครั้ง มาโกหกโลกได้ยังไง ฟังซินะ นี่ละการปฏิบัติธรรม ขอให้พากันปฏิบัตินะ อย่าเห็นว่ากิเลสตัณหาพวกสัวมพวกถานเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม ถ้าเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม เราจะเป็นสัวมเป็นถานเป็นมูตรเป็นคูอยู่ในสัวมในถานตลอดไป จะไม่มีวันพ้นขึ้นมาได้เลย ถ้าเห็นธรรมเป็นธรรมแล้วเราจะขึ้นได้จากสัวมจากถาน

อย่างจมอยู่กับสิ่งนรกจกเปรตนี้ มันเคยจมมาสักเท่าไรแล้ว มันดีอะไรบ้าง ต้นไม้ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ สมบัติเงินทองข้าวของ ยศลาบรรดาศักดิ์มันมีอยู่บนหัวใจคนสักเท่าไร มันพาคนจมมากขนาดไหน ธรรมมีเท่าไรขึ้นนิพพานหมด นั้นเห็นไหมละ ธรรมมีมากมีน้อยขึ้น โสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ มีแต่ประเภทที่ขึ้นๆ ทั้งนั้นไม่ลง ถ้างลง โสดาแล้วอย่างน้อย ๗ ชาติ นอกจากนั้น ๓ ชาติ ๑ ชาติไป อนาคาไปแล้วไม่กลับ ขึ้นสุทธาวาส ๕ ชั้นๆ ทะลุถึงนิพพาน ไปนิพพานไม่กลับมาเกิดอีกนะ ไม่กลับมาเกิดตายกองกัน

สิ่งเหล่านี้เราเคยคิดเมื่อไรแต่ก่อน เวลามันรู้ในใจไปหาใครมาเป็นพยาน ไม่ต้องไปหา สนฺทิฎฐิโก พระองค์ประกาศบ้างๆ ไว้แล้ว โดยพระองค์เป็นพระองค์แรกที่ตรัสรู้ขึ้นมาผาง ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต พุดทำทายเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงของเราไม่มีการกำเริบอีกแล้ว อยมนฺตฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต นตฺถิทานิ ปุนฺนภโว ต่อจากนี้ไปเราจะไม่มากำเนิดเกิดตายกองกันอย่างนี้ต่อไปอีก นั้น พระอัญญาโกณฑัญญะได้สักขีพยานในขณะนั้นก็เปล่งอุทานขึ้นเลยว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น

คือธรรมดาที่ท่านแสดงไว้ในตำราท่านพุดกลางๆ นะ ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาส่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี้พุด

เป็นภาษาทางปริยัติ แต่พูดให้ถึงใจในธรรมทั้งหลายของผู้ที่รู้ธรรมแล้วจะไม่พูดอย่างนั้น เช่น พระอัญญาโกณฑัญญะพูดจะไม่พูดอย่างนั้น พอธรรมะ โสตะ คือกระแสพระนิพพานพาดพิงถึงบึงนี้เท่านั้น สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น ขึ้นนี้เลย จะไม่ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาดับเป็นธรรมดาไม่มี ท่านจะออกด้วยอำนาจพลังของใจท่าน สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น สิ่งที่ไม่ดับคืออันนี้ นั่น เข้าใจไหม ธรรมชาติที่รู้อยู่เวลานี้อันนี้ไม่ดับ นั่นข้อยืนยัน

สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้นท่านว่างั้น แล้วอะไรมาเป็นข้อยืนยันกัน อะไรไม่ดับ อันที่รู้ขึ้นเดี๋ยวนี้ไม่ดับ นั่นเป็นข้อยืนยันกัน พระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับกันทันทีเลย อัญญาสิ วต โภ โภณฺทญฺโญ อัญญาสิ วต โภ โภณฺทญฺโญ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ ธรรมประเภทนี้ ต่อไปนี้จะไม่ตายเกิด ๆ อีก สุดท้ายพระอัญญาโกณฑัญญะก็บรรลุธรรมบึงเลย นั่นเห็นไหมละ นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ลากเข็นสัตว์โลกขึ้นไปมันไม่ยากขึ้นจากส้วมจากถ่าน

อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี ดีทั่วโลกดินแดน ตายกองกันมันดีหรือพิจารณาซิเนะ มันตายกองกันนี่มันดีหรือ วันนี้เผาศพคนนั้น วันนั้นเผาศพคนนี้ เผาศพคนนั้นคนนี้ ตลอดเวลาดีหรือพิจารณาซิ พาดลงไปป่าช้าดับหมดไม่มีอะไรเหลือ จิตบริสุทธิ์เท่านั้น ป่าช้าไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง พวกท่านจำเอานะ เอาละว่าจะไม่พูดมากที่ไหนมันมากพอแล้ว วันนี้ เอาละทีนี้ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ